

den skulde gennemføres. Det er mit Haab, at den nuværende højtærede Regering ikke har nogen lang Levetid, og naar dens Dage, forhaabentlig snart, er talt, vil vi forhaabentlig komme tilbage til den gamle Fremgangsmaade, hvor Udenrigsministeren sammenkalder begge Rigsdagens Ting, naar han har særlige Meddelelser at gøre Rigsdagen; der faar altsaa hele Folkets valgte Representation de Oplysninger, som Ministeren finder det rigtigt at give.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at Lovforslaget henvises til en meget grundig Behandling i et Udvalg.

Drachmann: Jeg kan om denne Sag fatte mig i endnu større Korthed end de foregaaende Talere, idet vi fra konservativ Side kan anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg kan ikke se, det indeholder nogen Overraskelse — undtagen maaske en lille en i Slutningen —, idet det jo kun indeholder de Ting, som den højtærede Udenrigsminister i et tidligere Udvalg har fremsat for dettes Medlemmer. Jeg vil dog sige, at Bestemmelserne i § 4 forekommer ogsaa mig noget vel drakoniske, og jeg kunde tænke mig, at man erstattede dem med en Bestemmelse om, at hvert Medlem inden den paagældende Samling afgiver en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om at overholde den Tavshedspligt, som selvfølgelig er rimelig og bydende nødvendig overfor saadanne Spørgsmaal. I øvrigt eksisterer jo den borgerlige Straffelov; den vil kunne træde i Funktion overfor Diskretionsbrud, som medfører større Ulykker og paadrager større Ansvar, og det vil ingen kunne unddrage sig. En Lovbestemmelse derimod, som fastsætter Fængselsstraf for Diskretionsbrud i Udvalget, vil jeg ogsaa principielt være noget skeptiske overfor, idet jeg kunde tænke mig, at man saa kunde gaa over til at ville anvende noget lignende ogsaa for andre Udvalg, og i saa Tilfælde er jeg bange for, at dette høje Ting kunde komme til at savne adskillige af sine fremtrædende Medlemmer.

P. Munch: Jeg maa paa mit Partis Vegne beklage, at dette Lovforslag i den foreliggende Skikkelse ikke er af en saa tilfredsstillende Karakter, som vi mente at kunne vente efter de foregaaende Forhandlinger i det tidligere Udvalg og her i Tinget. Det forekommer mig, at der maa foregaa meget væsentlige Forandringer, for at Forslaget kan faa en nogenlunde rimelig Skikkelse.

I den første Paragraf fastslaaes Antallet af Udvalgets Medlemmer, og det fastsættes til 15. Dette Antal vilde være vel begrundet, hvis der her var Tale om et Folketingsudvalg, og vi har jo hele Tiden været af den Opfattelse, at et Folketingsudvalg var det naturlige, det rigtige, hvilket naturligvis ikke udelukkede, at Landstinget for sit Vedkommende ogsaa kunde nedsætte et saadant Udvalg, hvis det maatte ønske det. Naar det skal være et Fællesudvalg for de to Ting, mener vi imidlertid, at 15 ikke er et tilstrækkeligt Antal. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Brorsen) har nævnt, at det var Skik at nedsætte Udvalgene paa 15 Medlemmer, men denne Skik gælder jo udelukkende Udvalg af det enkelte Ting; naar man nedsætter Udvalg baade af Folketing og Landsting, plejer Antallet at være ikke 15, men 30 Medlemmer, og ved en tidligere Lejlighed, hvor vi havde et udenrigspolitisk Udvalg — siden afløst af det sønderjydske Udvalg — var det paa 20 Medlemmer. Jeg er overbevist om, at hvis man skal tilvejebringe en blot nogenlunde tilfredsstillende Representation for Rigsdagens Partier i begge Tingene, vil man i hvert Fald ikke kunne have et lavere Antal end 20; jeg føjer til, at jeg lægger megen Vægt paa, at Antallet af Medlemmer i Udvalget bliver et lige Antal. Det har været fremhævet stærkt fra vor Side, at der ikke kunde være Tale om at deltage i Skabelsen af et Rigsdagsudvalg, der kunde danne Grundlaget for en Art Rigsdagsparlamentarisme, idet der i et saadant Fællesudvalg fandtes et Flertal af en anden Karakter end i Folketinget. Som Partiforholdene i Danmark ligger, er det sandsynligt, at der, hvis man har et ulige Antal, og Flertallet i denne Sal skifter — og det varer vel ikke længere end til næste Valg —, da vil indtræde det Forhold, at der i et saadant Fællesudvalg vil blive et andet Flertal end her i Folketinget. Hvis dette bliver Tilfældet, og Udvalget paa nogen Maade kommer til at virke gennem Flertalsbeslutninger, siger det sig selv, at det øjeblikkelig vil føre til Konflikter, der vil medføre Opløsning af hele denne Ordning. Der vil være meget bedre Betingelser for at undgaa dette, hvis man sætter et lige Antal, saaledes at Sandsynligheden vil tale for, at der ikke tilvejebringes et Flertal i Udvalget, der er af en anden Karakter end Flertallet her i Tinget. Efter Forhandlingerne i det tidligere Udvalg mente jeg at have Grund til at vente, at man vilde møde med et større Antal end